

نزای: (اللَّهُمَّ إِنِّي أَسْأَلُكَ خَيْرَهَا وَخَيْر مَا فِيهَا وَخَيْر مَا أُرْسِلْتُ (به، وَأَعُوذُ بِكَ مِنْ شَرِّهَا وَشَرِّ مَا فِيهَا وَشَرِّ مَا أُرْسِلْتُ بِهِ

له عائشه وه -رهزای خوای لیبت- ده لیت: ئەگەر بایه کی به هیز هه لیکردایه؛ پیغمبر -صلی الله علیه وسلم- ده یفرموو: «اللَّهُمَّ إِنِّي أَسْأَلُكَ خَيْرَهَا وَخَيْر مَا فِيهَا وَخَيْر مَا أُرْسِلْتُ بِهِ، وَأَعُوذُ بِكَ مِنْ شَرِّهَا وَشَرِّ مَا فِيهَا وَشَرِّ مَا أُرْسِلْتُ بِهِ». واته: «ئەى خودایه، داوای هەر خێرێکت لێده کهم که به هۆی ئەم بایه وه تووشمان ده بیئت، و ئەو خێره ی که تێدایه، و ئەو خێره ی که به هۆبه وه نێردراوه. و خودایه په نات پێده گرم له هەر شه رێک که به هۆی ئەم «بایه وه تووشمان بیئت، و ئەو شه ره ی که تێدایه، و ئەو شه ره ی که به هۆبه وه نێردراوه

[صحيحه] [موسليم گيراوبه تيه وه]

عائشه -رهزای خوای لیبت- باسی ئەوه ده کات که له سونه تی پیغمبر -صلی الله علیه وسلم- ئەوه بووه کاتیک که با به هیزی هه لیکردایه، ده یفرموو: «اللَّهُمَّ إِنِّي أَسْأَلُكَ خَيْرَهَا وَخَيْر مَا فِيهَا وَخَيْر مَا أُرْسِلْتُ بِهِ، وَأَعُوذُ بِكَ مِنْ شَرِّهَا وَشَرِّ مَا فِيهَا وَشَرِّ مَا أُرْسِلْتُ بِهِ». واته: «ئەى خودایه، داوای هەر خێرێکت لێده کهم که به هۆی ئەم بایه وه تووشمان ده بیئت، و ئەو خێره ی که تێدایه، و ئەو خێره ی که به هۆبه وه نێردراوه. و خودایه په نات پێده گرم له هەر شه رێک که به هۆی ئەم بایه وه تووشمان بیئت، و ئەو شه ره ی که تێدایه، و ئەو شه ره ی که به هۆبه وه نێردراوه». ئەو بایه ی که خودا -عز وجل- ده بیتریت دابه ش ده بیئت به سهر دوو جوړ: 1/ بایه کی ئاسایی که هۆکاری ترس نییه، هیچ زیکرێک له سونه تدا نه هاتوووه بو ووتنی له کاتی هاتنی ئەم جوړه بایانه. 2/ بایه کی به هیز وسهخت وترسینه، چونکه قه ومی عاد خوای گه وره به بایه کی به هیز وترسینه وتوند سزای دان، بویه ئەگەر ئەم جوړه بایه په هیزه هه لیکرد، ههروه کو له سونه تدا هاتوووه که پیغمبر -صلی الله علیه وسلم- فهرموویه تی، بلی: «اللَّهُمَّ إِنِّي أَسْأَلُكَ خَيْرَهَا وَخَيْر مَا فِيهَا وَخَيْر مَا أُرْسِلْتُ بِهِ، وَأَعُوذُ بِكَ مِنْ شَرِّهَا وَشَرِّ مَا فِيهَا وَشَرِّ مَا أُرْسِلْتُ بِهِ». واتا: داوا له خودا -عز وجل- ده که یه ت هەر خێرێک به هۆی ئەم بایه وه تووشت بیئت و ئەو خێر سووده ی له گه ل خۆیدا هه لیکرتوووه، چونکه جاری وا هه یه بو خێر سوود ده نێردریت و جاری وا هه یه بو شه ر وسزا ده نێردریت. و بلی: «وَأَعُوذُ بِكَ مِنْ شَرِّهَا وَشَرِّ مَا فِيهَا وَشَرِّ مَا أُرْسِلْتُ بِهِ»، واته: واتا په نا به خودا ده گریه ت له شه ری ئەو بایه وه ئەو شه ره ی و زیانه ی له خۆی گرتوووه و به هۆبه وه نێردراوه؛ چونکه له وه به سزا بیئت بو سهر قه ومیک بویه په نا به خودا ده گریه ت له شه ری و خراپه وزیانی ئەو بایه. بویه ئەگەر مروّف په نای به خودا گرت له شه ر وزیانی ئەم بایه؛ ئەوا خودا په نای ده دات و ده یارێزیت، و ئەگەر داوای خێری ئەم بایه له خودا بکات ئەوا تووشی سوود و خێری ئەم بایه ده بیئت

<https://sunnah.global/hadeeth/ku/show/8956>